

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

28. ledna 2015*

„Prostor svobody, bezpečnosti a práva — Nařízení (ES) č. 44/2001 — Soudní příslušnost v občanských a obchodních věcech — Spotřebitelské smlouvy — Spotřebitel, který má bydliště v některém členském státě a který koupil cenné papíry emitované bankou se sídlem v jiném členském státě od prostředníka se sídlem ve třetím členském státě — Příslušnost k rozhodování o žalobách namířených proti bance, která uvedené cenné papíry emitovala“

Ve věci C-375/13,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Handelsgericht Wien (Rakousko) ze dne 20. června 2013, došlým Soudnímu dvoru dne 3. července 2013, v řízení

Harald Kolassa

proti

Barclays Bank plc,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení L. Bay Larsen, předseda senátu, K. Jürimäe, J. Malenovský, M. Safjan (zpravodaj)
a A. Prechal, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: K. Malacek, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 21. května 2014,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za H. Kolassu P. Millerem, Rechtsanwalt,
- za Barclays Bank plc H. Bielezem, Rechtsanwalt,
- za německou vládu T. Henzem a J. Kemper, jako zmocněnci,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s P. Gentilim, avvocato dello Stato,
- za nizozemskou vládu M. Bulterman, jako zmocněnkyní,

* Jednací jazyk: němčina.

— za Evropskou komisi B. Eggers a A.-M. Rouchaud-Joët, jako zmocněnkyněmi,
po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 3. září 2014,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 5 bodu 1 písm. a) a bodu 3 a čl. 15 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42, a opravy v Úř. věst. 2006, L 242, s. 6, a v Úř. věst. 2008, L 269, s. 14).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi H. Kolassou, bytem ve Vídni (Rakousko), a Barclays Bank plc (dále jen „Barclays Bank“), se sídlem v Londýně (Spojené království), ohledně návrhu na náhradu škody z titulu smluvní, před smluvní a delikt ní odpovědnosti této banky za znehodnocení finanční investice, kterou dotyčný uskutečnil prostřednictvím finančního nástroje emitovaného uvedenou bankou.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 2 a 11 až 15 odůvodnění nařízení č. 44/2001 zní:

„(2) Určité rozdíly mezi vnitrostátními pravidly pro určení příslušnosti a pro uznávání rozhodnutí ztěžují řádné fungování vnitřního trhu. Je třeba přijmout předpisy, které umožní sjednotit pravidla pro určení příslušnosti v občanských a obchodních věcech v mezinárodním ohledu a zjednodušit formality s ohledem na rychlé a jednoduché uznávání a výkon rozhodnutí členskými státy, pro které je toto nařízení závazné.

[...]

- (11) Pravidla pro určení příslušnosti musí být vysoce předvídatelná a založená na zásadě, podle které je příslušnost obecně založena na místě bydliště žalovaného, a musí být na tomto základě vždy určitelná [příslušnost na tomto základě musí být dána vždy], kromě několika přesně určených případů, kdy předmět sporu nebo smluvní volnost stran opravňuje k použití odlišného určujícího hlediska [hraničního určovatele]. Sídlo právnické osoby musí být v nařízení samostatně vymezeno tak, aby společná pravidla byla přehlednější a zamezilo se sporům o příslušnost.
- (12) Kromě místa bydliště žalovaného by měla existovat i jiná kritéria pro určení příslušnosti, založená na úzké vazbě mezi soudem a právním sporem nebo usnadňující řádný výkon spravedlnosti.
- (13) Pokud se týče pojištění, spotřebitelských a pracovních smluv, měla by být slabší strana chráněna pravidly pro určení příslušnosti, která jsou jejím zájmům příznivější než obecná pravidla.
- (14) Pokud jde o volbu příslušného soudu, musí být respektována smluvní volnost stran, s výjimkou smluv týkajících se pojištění, spotřebitelských a pracovních smluv, u kterých je možnost volby příslušných soudů omezena, aniž by tím byla dotčena výlučná kritéria pro určení příslušnosti stanovená tímto nařízením.

(15) V zájmu harmonického výkonu spravedlnosti je nezbytné minimalizovat možnost souběžných řízení a zajistit, aby ve dvou členských státech nebyla vydána vzájemně si odporující rozhodnutí. [...]"

4 Články 2 až 31 uvedeného nařízení, které jsou obsaženy v jeho kapitole II, upravují pravidla pro určení příslušnosti.

5 V oddíle 1 této kapitoly II, nadepsaném „Obecná ustanovení“, je obsažen článek 2, jehož odstavec 1 zní: „Nestanoví-li toto nařízení jinak, mohou být osoby, které mají bydliště na území některého členského státu, bez ohledu na svou státní příslušnost žalovány u soudů tohoto členského státu.“

6 Článek 5 body 1 a 3 téhož nařízení stanoví:

„Osoba, která má bydliště na území některého členského státu, může být v jiném členském státě žalována:

- 1) a) pokud předmět sporu tvoří smlouva nebo nároky ze smlouvy, u soudu místa, kde závazek, o němž se jedná, byl nebo měl být splněn;
- b) pro účely tohoto ustanovení, a pokud nebylo dohodnuto jinak, je místem plnění zmíněného závazku:
 - v případě prodeje zboží místo na území členského státu, kam podle smlouvy zboží bylo nebo mělo být dodáno,
 - v případě poskytování služeb místo na území členského státu, kde služby podle smlouvy byly nebo měly být poskytnuty;
- c) nepoužije-li se písmeno b), použije se písmeno a);

[...]

3) ve věcech týkajících se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti u soudu místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události“.

7 V oddíle 4 téže kapitoly II, nadepsaném „Příslušnost ve věcech spotřebitelských smluv“, je obsažen mimo jiné článek 15 nařízení č. 44/2001, který v odstavci 1 stanoví:

„Ve věcech týkajících se smlouvy uzavřené spotřebitelem pro účel, který se netýká jeho profesionální nebo podnikatelské činnosti, se příslušnost určuje podle tohoto oddílu, aniž jsou dotčeny články 4 a čl. 5 bod 5:

- a) jedná-li se o koupi movitých věcí na splátky;
- b) jedná-li se o půjčku návratnou ve splátkách nebo o jiný úvěrový obchod určený k financování koupě takových movitých věcí nebo
- c) ve všech ostatních případech, kdy byla smlouva uzavřena s osobou, která provozuje profesionální nebo podnikatelské činnosti v členském státě, na jehož území má spotřebitel bydliště, nebo pokud se jakýmkoli způsobem taková činnost na tento členský stát nebo na několik členských států včetně tohoto členského státu zaměřuje, a smlouva spadá do rozsahu těchto činností.“

- 8 Článek 16 nařízení č. 44/2001, zařazený v témž oddílu 4 jeho kapitoly II, v odstavcích 1 a 2 stanoví:
- „1. Spotřebitel může podat žalobu proti smluvnímu partnerovi buď u soudů členského státu, na jehož území má tento smluvní partner bydliště, nebo u soudu místa, kde má bydliště spotřebitel.
2. Smluvní partner může podat žalobu proti spotřebiteli pouze u soudů členského státu, na jehož území má spotřebitel bydliště.“
- 9 Kapitola II uvedeného nařízení obsahuje také oddíl 8, nadepsaný „Přezkoumání příslušnosti a přípustnosti“, ve kterém jsou zařazeny články 25 a 26, které zní:

„Článek 25

Soud členského státu bez návrhu prohlásí, že není příslušný, je-li u něj zahájeno řízení ve věci, v níž má na základě článku 22 výlučnou příslušnost soud jiného členského státu.

Článek 26

1. Pokud se žalovaný, který má bydliště na území jednoho členského státu a je žalován před soudem jiného členského státu, k tomuto soudu nedostaví, prohlásí soud bez návrhu, že není příslušný, nevyplývá-li jeho příslušnost z tohoto nařízení.

2. Soud řízení přeruší do té doby, než bude prokázáno, že žalovaný mohl obdržet návrh na zahájení řízení nebo jinou rovnocennou písemnost v dostatečném předstihu, který mu umožňuje přípravu na jednání před soudem, nebo že k tomu byly učiněny veškeré nezbytné kroky.

[...]“

Rakouské právo

- 10 Ustanovení § 11 zákona o kapitálovém trhu (Kapitalmarktgesetz), ve znění rozhodném z hlediska sporu v původním řízení, znělo takto:

„1. Za škodu vzniklou investorovi, jenž spoléhal na údaje uvedené v prospektu nebo jiné údaje nezbytné podle tohoto spolkového zákona (§ 6), které jsou zásadní pro hodnocení cených papírů nebo investic, odpovídá:

- 1) emitent, jsou-li předané údaje nepravdivé nebo neúplné v důsledku jeho vlastního zavinění nebo v důsledku zavinění jeho pracovníků nebo jiných osob, jejichž služeb bylo k vypracování prospektu využito;
- 2) kontrolor prospektu, byla-li kontrola provedena vadně nebo neúplně v důsledku jeho vlastního zavinění nebo v důsledku zavinění jeho pracovníků nebo jiných osob, jejichž služeb bylo k provedení kontroly prospektu využito;

[...]

- 3) ten, kdo vlastním jménem nebo jménem jiného přijal investorův projev vůle k uzavření smlouvy, a zprostředkovatel smlouvy, jestliže tyto osoby provozují obchodování s cennými papíry či investicemi nebo jejich zprostředkování jako profesionální či podnikatelskou činnost a jestliže ony samy nebo jejich pracovníci věděli, nebo v důsledku hrubé nedbalosti nevěděli o nepravdivosti či neúplnosti údajů ve smyslu bodu 1 nebo o vadnosti či neúplnosti kontroly [...]

2. V případě cenných papírů nebo investic zahraničních emitentů odpovídá podle odst. 1 bodu 1 i ten, kdo učinil v tuzemsku nabídku, k níž musí být povinně vyhotoven prospekt.

3. Je-li odpovědných osob více, odpovídají tyto osoby společně a nerozdílně. Skutečnost, že jsou k náhradě téže škody povinné i další osoby, nemá za následek zmenšení rozsahu odpovědnosti každé z nich.

4. Odpovědnost nelze předem vyloučit ani omezit v neprospěch investorů.

[...]

8. Nároky na náhradu škody vyplývající z porušení jiných zákonných předpisů nebo z porušení smluv tím zůstávají nedotčeny.“

11 Ustanovení § 26 zákona o investičních fondech (Investmentfondsgesetz), ve znění rozhodném z hlediska skutkového stavu v původním řízení, znělo:

„1. Nabyvateli podílu na zahraničním podílovém fondu se před uzavřením smlouvy poskytnou zdarma statut fondu nebo stanovy investiční společnosti, prospekt zahraniční investiční společnosti a kopie žádosti o uzavření smlouvy. Formulář žádosti musí obsahovat údaj o výši emisního ážia a o roční úplatě, která náleží investiční společnosti.

2. Prospekt musí obsahovat všechny údaje, které mají v okamžiku podání žádosti podstatný význam pro vyhodnocení podílů na zahraničních podílových fondech. [...] Prospekt dále musí obsahovat zejména údaje:

- 1) o jméně nebo firmě, právní formě, sídle a vlastním kapitálu (základní nebo kmenový kapitál snížený o nesplacené vklady a zvýšený o rezervní fond) zahraniční investiční společnosti, podniku, který rozhoduje o investování vložených peněz (správcovská společnost), podniku pověřeného prodejem podílů na podílovém fondu (prodejní společnost), a depozitní banky;
- 2) o firmě, sídle a adrese zástupce a platebních subjektů;
- 3) o tom, jaká aktiva mohou být nabývána za majetek, podle jakých zásad budou vybírána, zda budou nabývány pouze cenné papíry kótované na burze a popřípadě na jakých burzách, jak budou použity výnosy majetku a zda a popřípadě v jakém rozsahu bude část majetku držena formou bankovních vkladů;
- 4) o předpokladech a podmínkách, za kterých mohou vlastníci podílů požadovat vyplacení části majetku připadající na podíl a o subjektech, které jsou pro to příslušné.

[...] Zástupce jako kontrolor prospektu musí zkontrolovat správnost a úplnost prospektu a jeho změn. Pro vypracování, změnu a kontrolu prospektu a pro odpovědnost za obsah prospektu platí jak pro emitenta, tak i pro kontrolora prospektu obdobně ustanovení [zákona o kapitálovém trhu]. [...]

Spor v původním řízení a předběžné otázky

12 H. Kolassa investoval jako spotřebitel prostřednictvím rakouské banky direktanlage.at AG (dále jen „direktanlage.at“) částku 68 180,36 eura do certifikátů X1 Global EUR Index (dále jen „certifikáty“). Tyto certifikáty emitovala Barclays Bank, zapsaná v obchodním rejstříku ve Spojeném království, která rovněž vlastní pobočku ve Frankfurtu nad Mohanem (Německo).

- 13 Při emisi uvedených certifikátů uveřejnila Barclays Bank základní prospekt, který nesl datum 22. září 2005. Tyto certifikáty se řídí všeobecnými obchodními podmínkami, které byly veřejnosti zpřístupněny dne 20. prosince 2005. Na žádost Barclays Bank byl tento prospekt uveřejněn i v Rakousku. Veřejná nabídka k upisování proběhla v době od 20. prosince 2005 do 24. února 2006 a k emisi certifikátů došlo dne 31. března 2006. Jejich splatnost nastane v roce 2016. Emisní podmínky dluhopisu mimoto upravují možnost smlouvu o úpisu dluhopisů vypovědět.
- 14 Uvedené certifikáty mají formu dluhopisů na doručitele. Částka ke splacení, a tím i hodnota těchto dluhopisů se řídí indexem, který je tvořen portfoliem několika cílových fondů, takže je tato hodnota přímo navázána na toto portfolio. Portfolio mělo být vytvořeno a spravováno společností X1 Fund Allocation GmbH, kterou Barclays Bank pověřila investováním prostředků z emise certifikátů. U větší části z těchto prostředků byly investice ztrátové. V současné době se hodnota těchto certifikátů odhaduje na nulu eur, což však H. Kolassa zpochybňuje.
- 15 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že tyto certifikáty byly prodány institucionálním investorům, kteří je dále prodali mimo jiné spotřebitelům. Certifikáty, které si H. Kolassa přál upsat, objednala v daném případě banka direktanlage.at u své německé mateřské společnosti, tj. u DAB Bank AG se sídlem v Mnichově (Německo), která je pořídila od Barclays Bank. Tyto objednávky byly vždy učiněny vlastním jménem té které společnosti a byly odpovídajícím způsobem provedeny. Banka direktanlage.at provedla příkaz H. Kolassy podle svých všeobecných obchodních podmínek „na účet cenných papírů“, což znamená, že si banka direktanlage.at ponechala veškeré certifikáty svých zákazníků v Mnichově vlastním jménem na účet příslušného zákazníka jako majetek určený na krytí. H. Kolassa měl pouze nárok na dodání certifikátů ve výši odpovídající podílu na majetku určeném na krytí s tím, že k převodu certifikátů jako takových na jeho jméno nemohlo dojít.
- 16 H. Kolassa podal jakožto poškozený investor žalobu k Handelsgericht Wien, jíž se domáhal náhrady škody ve výši 73 705,07 eura z titulu smluvní, předmluvní a deliktní odpovědnosti Barclays Bank. H. Kolassa tvrdil, že kdyby tato banka postupovala v souladu s právem, svou investici by neuskutečnil, ale vložil by svůj kapitál do portfolia diversifikovaného fondu s neutrálním tržním zaměřením, díky čemuž by v okamžiku splatnosti získal žalovanou částku, tj. investovanou částku spolu s úroky.
- 17 H. Kolassa tvrdí, že uvedený soud je příslušný na základě čl. 15 odst. 1 písm. c) nařízení č. 44/2001 či podpůrně na základě čl. 5 bodu 1 písm. a) a bodu 3 téhož nařízení.
- 18 Barclays Bank před předkládajícím soudem zpochybňuje jak meritorní žalobní důvody H. Kolassy, tak i příslušnost soudu, jemuž byl spor předložen.
- 19 Za těchto podmínek se Handelsgericht Wien rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
 - „1) a) Pokud jde o čl. 15 odst. 1 nařízení č. 44/2001, má být formulace ‚ve věcech týkajících se smlouvy uzavřené spotřebitelem pro účel, který se netýká jeho profesionální nebo podnikatelské činnosti‘, uvedená v [tomto ustanovení], vykládána v tom smyslu, že:
 - i) žalobce, který na sekundárním trhu koupil jakožto spotřebitel dluhopis na doručitele a nyní vůči jeho emitentovi uplatňuje nároky zakládající se na emisních podmínkách dluhopisu, na porušení informačních a kontrolních povinností a na odpovědnosti emitenta vyplývající z prospektu, se může odvolávat na toto kritérium příslušnosti, pokud žalobce koupí tohoto cenného papíru od třetí osoby vstoupil do smluvního vztahu mezi emitentem a původním upisovatelem dluhopisu;

- ii) v případě kladné odpovědi na první otázku písm. a) bod i) se může žalobce dovolávat příslušnosti podle článku 15 nařízení č. 44/2001 i tehdy, pokud třetí osoba, od které spotřebitel koupil dluhopis na doručitele, tento dluhopis předtím koupila pro účel, který lze považovat účel související s její profesionální nebo podnikatelskou činností, a žalobce tedy vstupuje do právního vztahu z dluhopisu po subjektu, který není spotřebitelem;
 - iii) v případě kladné odpovědi na první otázku písm. a) body i) a ii) se může žalující spotřebitel dovolávat příslušnosti podle článku 15 nařízení č. 44/2001 i tehdy, pokud sám není vlastníkem dluhopisu, avšak třetí osoba, kterou žalobce pověřil nákupem cenných papírů a která sama není spotřebitelem, tyto papíry v souladu s dohodou drží vlastním jménem na účet žalobce a poskytla mu jen závazkově právní nárok na dodání?
- b) V případě kladné odpovědi na první otázku písm. a) bod i) zakládá čl. 15 odst. 1 nařízení č. 44/2001 soudu, jemuž byla věc předložena z důvodu smluvních nároků vyplývajících z koupě dluhopisů, i akcesorickou příslušnost pro deliktní nároky vyplývající z téže koupě dluhopisů?
- 2) a) Pokud jde o čl. 5 bod 1 písm. a) nařízení č. 44/2001, má být formulace ‚pokud předmět sporu tvoří smlouva nebo nároky ze smlouvy‘ uvedená v [tomto ustanovení], vykládána v tom smyslu, že:
- i) žalobce, který na sekundárním trhu koupil dluhopis na doručitele a nyní vůči jeho emitentovi uplatňuje nároky zakládající se na emisních podmínkách dluhopisu, na porušení informačních a kontrolních povinností a na odpovědnosti emitenta vyplývající z prospektu, se může odvolávat na toto kritérium příslušnosti, pokud žalobce koupí tohoto cenného papíru od třetí osoby vstoupil do smluvního vztahu mezi emitentem a původním upisovatelem dluhopisu;
 - ii) v případě kladné odpovědi na druhou otázku písm. a) bod i) se může žalobce dovolávat příslušnosti podle čl. 5 bodu 1 písm. a) i tehdy, pokud sám není vlastníkem dluhopisu, avšak třetí osoba, kterou žalobce pověřil nákupem cenných papírů, tyto papíry v souladu s dohodou drží vlastním jménem na účet žalobce a poskytla mu jen závazkově právní nárok na dodání?
- b) V případě kladné odpovědi na druhou otázku písm. a) bod i) zakládá čl. 5 bod 1 písm. a) nařízení č. 44/2001 soudu, jemuž byla věc předložena z důvodu smluvních nároků vyplývajících z koupě dluhopisů, i akcesorickou příslušnost pro deliktní nároky vyplývající z téže koupě dluhopisů?
- 3) a) Pokud jde o čl. 5 bod 3 nařízení č. 44/2001, jsou nároky z odpovědnosti emitenta vyplývající z prospektu a nároky z porušení ochranných a informačních povinností podle právních předpisů v oblasti kapitálových trhů v souvislosti s emisí dluhopisu na doručitele nároky z deliktní nebo kvazideliktní odpovědnosti ve smyslu [tohoto ustanovení]?
- i) V případě kladné odpovědi na třetí otázku písm. a) platí totéž i tehdy, když osoba, která sama není vlastníkem dluhopisu, nýbrž má pouze závazkově právní nárok na vydání vůči vlastníkovi, který cenné papíry drží na její účet, uplatní tyto nároky vůči emitentovi?
- b) Má být formulace ‚místo, kde došlo nebo může dojít ke škodné události‘ uvedená v čl. 5 bodu 3 nařízení č. 44/2001 vykládána v tom smyslu, že při koupi cenného papíru na základě úmyslně chybné informace,
- i) má být za místo škodné události považováno bydliště poškozeného jako centrum jeho majetkového zájmu?

- ii) V případě kladné odpovědi na třetí otázku písm. b) bod i) platí totéž i tehdy, když příkaz ke koupi a převod odpovídajících hodnot je až do vypořádání obchodu odvolatelný a vypořádání proběhlo v jiném členském státě až po určité době po odepsání z účtu poškozeného?
- 4) Je soud v rámci přezkumu příslušnosti podle článků 25 a 26 nařízení č. 44/2001 povinen provádět podrobné dokazování v souvislosti se spornými skutečnostmi, které jsou relevantní jak pro otázku příslušnosti, tak pro existenci uplatněného nároku („dvojnásob relevantní skutečnosti“), nebo je při rozhodování o otázce příslušnosti povinen vycházet ze správnosti tvrzení žalobce?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 20 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 15 odst. 1 nařízení č. 44/2001 vykládán v tom smyslu, že se žalobce, který jakožto spotřebitel koupil dluhopis na doručitele od třetí osoby jednající v rámci její profesionální či podnikatelské činnosti, může dovolávat příslušnosti upravené tímto ustanovením pro účely žaloby podané proti emitentovi tohoto dluhopisu, zakládající se na emisních podmínkách dluhopisu, na porušení informačních a kontrolních povinností a na odpovědnosti emitenta vyplývající z prospektu.
- 21 Na úvod je třeba připomenout, že nařízení č. 44/2001 nahradilo Úmluvu ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1972, L 299, s. 32), ve znění následujících úmluv o přistoupení nových členských států k této úmluvě, a proto výklad ustanovení této úmluvy podaný Soudním dvorem platí rovněž pro ustanovení uvedeného nařízení, pokud lze ustanovení těchto nástrojů kvalifikovat jako rovnocenná (rozsudek Maletic, C-478/12, EU:C:2013:735, bod 27 a citovaná judikatura).
- 22 Dále je třeba uvést, že pojmy použité v nařízení č. 44/2001, a zejména pojmy uvedené v čl. 15 odst. 1 tohoto nařízení, musí být vykládány autonomně, a to především s přihlédnutím k systematické a cílům uvedeného nařízení za účelem zajištění jednotného uplatňování tohoto nařízení ve všech členských státech (viz rozsudek Česká spořitelna, C-419/11, EU:C:2013:165, bod 25 a citovaná judikatura).
- 23 Článek 15 odst. 1 nařízení č. 44/2001 se použije za předpokladu, že jsou splněny tři podmínky: zaprvé má některá ze smluvních stran postavení spotřebitele, který jedná v rámci, o němž lze mít za to, že nespadá do jeho profesionální nebo podnikatelské činnosti, zadruhé smlouva mezi takovýmto spotřebitelem a profesionálem či podnikatelem byla skutečně uzavřena a zatřetí spadá takováto smlouva do některé z kategorií uvedených v odst. 1 písm. a) až c) uvedeného článku 15. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně, takže není-li některá z oněch tří podmínek splněna, nemůže být příslušnost určena podle pravidel platných ve věcech spotřebitelských smluv (rozsudek Česká spořitelna, EU:C:2013:165, bod 30).
- 24 Ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, v tomto ohledu vyplývá, že první a třetí podmínka jsou v daném případě splněny, jak to ostatně uvedl generální advokát v bodě 28 svého stanoviska.
- 25 Stačí tedy posoudit, zda je za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení, splněna druhá podmínka, tj. podmínka týkající se uzavření smlouvy s dotčeným profesionálem či podnikatelem.

- 26 Ze stručného popisu skutkového stavu podaného předkládajícím soudem v tomto ohledu vyplývá, že mezi Barclays Bank a H. Kolassou neexistuje žádná smlouva, neboť H. Kolassa není vlastníkem dluhopisů zmíněných v bodě 14 tohoto rozsudku, které drží banka direktanlage.at vlastním jménem jako majetek určený na krytí – to ale přísluší ověřit uvedenému soudu. Podle předkládajícího soudu měl naproti tomu H. Kolassa nárok na dodání certifikátů ve výši odpovídající podílu na majetku určeném na krytí s tím, že k převodu certifikátů jako takových na jeho jméno nemohlo dojít.
- 27 Cíl spočívající v ochraně spotřebitele si podle H. Kolassy za takovýchto okolností žádá, aby byl použit ekonomický přístup a aby se vycházelo z toho, že k uzavření smlouvy ve smyslu čl. 15 odst. 1 nařízení č. 44/2001 mezi ním a Barclays Bank skutečně došlo, neboť banka direktanlage.at podle něj vystupovala jako prostředník.
- 28 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 15 odst. 1 nařízení č. 44/2001 představuje odchylku jak z obecného pravidla příslušnosti stanoveného v čl. 2 odst. 1 tohoto nařízení, které stanoví příslušnost soudům členského státu, na jehož území má žalovaný bydliště, tak z pravidla o zvláštní příslušnosti pro smlouvy vyjádřeného v čl. 5 bodě 1 téhož nařízení, podle kterého je příslušným soudem soud místa, kde závazek, o němž se jedná, byl nebo měl být splněn. Tento čl. 15 odst. 1 proto musí být nutně vykládán restriktivně (viz rozsudek Česká spořitelna, EU:C:2013:165, bod 26 a citovaná judikatura).
- 29 Podmínka, podle které musí mezi spotřebitelem a dotčeným profesionálem či podnikatelem existovat uzavřená smlouva, kromě toho umožňuje zaručit, že určení příslušnosti bude předvídatelné, což je jedním z cílů nařízení č. 44/2001, jak to vyplývá z bodu 11 jeho odůvodnění.
- 30 Proto je třeba vycházet z toho, že požadavek na uzavření smlouvy se samotným dotčeným profesionálem či podnikatelem nelze vykládat v tom smyslu, že by takový požadavek byl splněn i tehdy, kdy se jedná o řetězec smluv, kterým se některá práva a některé povinnosti dotčeného profesionála či podnikatele převádějí na spotřebitele.
- 31 Tato úvaha je podepřena zněním článku 15 nařízení č. 44/2001 ve spojení s jeho článkem 16.
- 32 Pravidla pro určení příslušnosti stanovená v oblasti spotřebitelských smluv v čl. 16 odst. 1 uvedeného nařízení se totiž v souladu se zněním tohoto článku vztahují pouze na žalobu podanou spotřebitelem proti smluvnímu partnerovi, což nutně předpokládá uzavření smlouvy mezi spotřebitelem a dotčeným profesionálem či podnikatelem.
- 33 Soudní dvůr již zajisté poukázal na to, že pojem „smluvní partner“ podle čl. 16 odst. 1 nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že zahrnuje i smluvního partnera hospodářského subjektu, s nímž spotřebitel uzavřel tuto smlouvu (rozsudek Maletic, EU:C:2013:735, bod 32). Tento výklad však vychází ze zvláštních okolností, kdy byl spotřebitel od počátku neoddělitelně smluvně vázán ke dvěma smluvním partnerům. Kromě toho vyloučení smluvního partnera usazeného v členském státě spotřebitele z působnosti uvedeného článku 16 by mělo za následek, že by soud, k němuž byla podána žaloba znějící na uložení solidární povinnosti oběma smluvním partnerům spotřebitele, byl příslušný pouze ve vztahu k hospodářskému subjektu usazenému v jiném členském státě.
- 34 Takový výklad nemůže platit za okolností věci v původním řízení, kdy uzavření smlouvy s dotčeným profesionálem či podnikatelem zcela chybí.
- 35 Z předchozích úvah vyplývá, že čl. 15 odst. 1 nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení, se žalobce, který jakožto spotřebitel koupil dluhopis na doručitele od třetí osoby jednající v rámci její profesionální či podnikatelské činnosti, přičemž mezi uvedeným spotřebitelem a emitentem tohoto dluhopisu nebyla uzavřena smlouva – což přísluší ověřit předkládajícímu soudu –, nemůže dovolávat příslušnosti upravené tímto

ustanovením pro účely žaloby podané proti uvedenému emitentovi, zakládající se na emisních podmínkách dluhopisu, na porušení informačních a kontrolních povinností a na odpovědnosti emitenta vyplývající z prospektu.

Ke druhé otázce

- 36 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 5 bod 1 písm. a) nařízení č. 44/2001 vykládán v tom smyslu, že se pro účely žaloby podané proti emitentovi dluhopisu na doručitele, zakládající se na emisních podmínkách dluhopisu, na porušení informačních a kontrolních povinností a na odpovědnosti emitenta vyplývající z prospektu, může žalobce, který tento dluhopis koupil od třetí osoby, dovolávat příslušnosti upravené tímto ustanovením.
- 37 K zodpovězení této otázky je třeba rovnou připomenout, že pojem „smlouva nebo nároky ze smlouvy“ ve smyslu čl. 5 bodu 1 nařízení č. 44/2001 nemůže být chápán jako odkaz na kvalifikaci právního vztahu projednávaného před vnitrostátním soudem příslušným vnitrostátním právem. Tento pojem musí být naopak vykládán autonomně s přihlédnutím k systematické a cílům tohoto nařízení za účelem zajištění jeho jednotného uplatňování ve všech členských státech (rozsudky Handte, C-26/91, EU:C:1992:268, bod 10, a Česká spořitelna, EU:C:2013:165, bod 45).
- 38 Na rozdíl od požadavku stanoveného v čl. 15 odst. 1 nařízení č. 44/2001 není uzavření smlouvy podmínkou pro použití čl. 5 bodu 1 téhož nařízení, takže vyloučení příslušnosti na základě prvně uvedeného ustanovení nemá nutně vliv na použitelnost posledně uvedeného ustanovení.
- 39 I když ale čl. 5 bod 1 písm. a) nařízení č. 44/2001 uzavření smlouvy nevyžaduje, je přesto identifikace závazku pro použití tohoto ustanovení nezbytná, neboť příslušnost podle tohoto ustanovení se určuje podle místa, kde závazek, o nějž se jedná, byl nebo měl být splněn. Použití pravidla o zvláštní příslušnosti stanoveného ve věcech týkajících se smlouvy nebo nároků ze smlouvy v uvedeném ustanovení tak předpokládá určení právního závazku svobodně přijatého jednou osobou vůči jiné osobě, o který se opírá žalobcová žaloba (viz rozsudek Česká spořitelna, EU:C:2013:165, body 46 a 47).
- 40 Ze stručného popisu skutkového stavu podaného předkládajícím soudem v tomto ohledu vyplývá, že za okolností věci v původním řízení takový svobodně přijatý právní závazek Barclays Bank vůči H. Kolassovi chybí, i když má Barclays Bank na základě použitelného vnitrostátního práva vůči H. Kolassovi jisté povinnosti.
- 41 Z předchozích úvah vyplývá, že čl. 5 bod 1 písm. a) nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení, se žalobce, který koupil dluhopis na doručitele od třetí osoby, s tím, že emitent tohoto dluhopisu nepřijal svobodně závazek vůči tomuto žalobci – což přísluší ověřit předkládajícímu soudu –, nemůže dovolávat příslušnosti upravené tímto ustanovením pro účely žaloby podané proti uvedenému emitentovi, zakládající se na emisních podmínkách dluhopisu, na porušení informačních a kontrolních povinností a na odpovědnosti emitenta vyplývající z prospektu.

Ke třetí otázce

- 42 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 5 bod 3 nařízení č. 44/2001 vykládán v tom smyslu, že se použije na žalobu znějící na určení odpovědnosti emitenta certifikátu vyplývající z prospektu k takovému certifikátu a jeho odpovědnosti za porušení dalších zákonných informačních povinností, a umožňuje tak založit příslušnost soudů místa, kde má bydliště žalobce, a to z titulu místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události.

- 43 V tomto ohledu je třeba rovnou připomenout, že čl. 5 bod 3 nařízení č. 44/2001 musí být vykládán autonomně a restriktivně (v tomto smyslu viz rozsudek *Coty Germany*, C-360/12, EU:C:2014:1318, body 43 až 45).
- 44 Nicméně pojem „věci týkající se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti“ ve smyslu čl. 5 bodu 3 nařízení č. 44/2001 zahrnuje všechny návrhy, které znějí na určení odpovědnosti žalovaného a které nesouvisí se „smlouvou nebo nároky ze smlouvy“ ve smyslu čl. 5 bodu 1 písm. a) tohoto nařízení (rozsudek, *Brogstetter*, C-548/12, EU:C:2014:148, bod 20). Je tedy třeba vycházet z toho, že žaloby znějící na určení odpovědnosti emitenta vyplývající z prospektu a jeho odpovědnosti za porušení dalších zákonných informačních povinností ve vztahu k investorům patří mezi věci týkající se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti, pokud nespádají pod pojem „smlouva nebo nároky ze smlouvy“, tak jak je definován v bodě 39 tohoto rozsudku.
- 45 Pokud jde o použití čl. 5 bodu 3 nařízení č. 44/2001 za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení, je třeba připomenout, že se slovní spojení „místo, kde došlo nebo může dojít ke škodné události“, uvedené v tomto ustanovení, vztahuje k místu, kde došlo k újmě, a zároveň k místu příčinné události, v níž má tato škoda původ, takže žalovaný může být podle volby žalobce žalován u soudu jednoho nebo druhého místa (rozsudek *Coty Germany*, EU:C:2014:1318, bod 46).
- 46 V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že se pravidlo příslušnosti stanovené v čl. 5 bodě 3 nařízení č. 44/2001 zakládá na existenci zvláště úzké vazby mezi sporem a soudy místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události, kterážto vazba odůvodňuje určení příslušnosti uvedených soudů z důvodů řádného výkonu spravedlnosti a užitečné organizace řízení (rozsudek *Coty Germany*, EU:C:2014:1318, bod 47).
- 47 Jelikož identifikace jedné z vazeb uznaných judikaturou připomenutou v bodě 45 tohoto rozsudku musí umožnit založení příslušnosti soudu, který má objektivně nejlepší předpoklady pro posouzení, zda skutečnosti zakládající odpovědnost žalované osoby jsou splněny, vyplývá z toho, že platně může rozhodnout pouze soud, v jehož obvodu se nachází relevantní vazba (rozsudek *Coty Germany*, EU:C:2014:1318, bod 48).
- 48 Je třeba připomenout, že podle Soudního dvora pojem „místo, kde došlo ke škodné události“ nezahrnuje místo bydliště žalobce jen ze samotného důvodu, že zde utrpěl peněžní újmu vyplývající ze ztráty částí jeho majetku, ke které došlo a kterou utrpěl v jiném členském státě (rozsudek *Kronhofer*, C-168/02, EU:C:2004:364, bod 21).
- 49 Pouhá skutečnost, že na žalobce dopadají finanční důsledky, tedy není důvodem pro určení příslušnosti soudů místa, kde má bydliště, pokud se – jako tomu bylo ve věci, v níž byl vydán rozsudek *Kronhofer* (EU:C:2004:364) – místo příčinné události i místo, kde došlo k újmě, nacházejí na území jiného členského státu (v tomto smyslu viz rozsudek *Kronhofer*, EU:C:2004:364, bod 20).
- 50 Takové určení příslušnosti je naproti tomu odůvodněné, je-li žalobcovo bydliště skutečně místem příčinné události nebo místem, kde došlo k újmě.
- 51 V tomto ohledu z předkládacího rozhodnutí zaprvé vyplývá, že ke znehodnocení certifikátů nedošlo vlivem nepředvídatelného vývoje na finančních trzích, nýbrž v důsledku správy fondů, do nichž byly prostředky získané z emise těchto certifikátů investovány, neboť tato jejich správa znemožnila, aby jejich hodnota vykazovala v příslušném okamžiku pozitivní vývoj. Zadruhé k jednáním či opomenutím, která jsou bance *Barclays Bank* vytýkána v souvislosti s jejími zákonnými informačními povinnostmi, došlo předtím, než H. Kolassa svou investici uskutečnil, a byla podle něj pro tuto investici rozhodující.

- 52 Za předpokladu, že jednání a opomenutí Barclays Bank byla nezbytnou podmínkou pro vznik škody utrpěné H. Kolassou, což je pro použití čl. 5 bodu 3 nařízení č. 44/2001 dostačující (v tomto smyslu viz rozsudek DFDS Torline, C-18/02, EU:C:2004:74, bod 34), je třeba za tím účelem ještě ověřit, nakolik lze za okolností věci v původním řízení situovat místo příčinné události nebo místo, kde došlo k újmě, do žalobcova místa bydliště.
- 53 Pokud jde o příčinnou událost, jež způsobila tvrzenou škodu, tj. údajné porušení zákonných povinností Barclays Bank v souvislosti s prospektem a s informováním investorů, je třeba uvést, že jednání či opomenutí, jež mohla takové porušení představovat, nelze situovat do bydliště údajně poškozeného investora, neboť nic ve spise nenaznačuje, že by rozhodnutí o konkrétních podmínkách investic nabízených touto bankou a o obsahu souvisejících prospektů byla přijata v členském státě, ve kterém má tento investor bydliště, ani že by uvedené prospekty byly původně sepsány a distribuovány jinde, než v členském státě sídla uvedené banky.
- 54 Pokud jde naproti tomu o místo, kde došlo k újmě, je třeba vycházet z toho, že za takových okolností, jako jsou okolnosti shrnuté v bodě 51 tohoto rozsudku, k újmě dojde tam, kde ji investor utrpí.
- 55 Soudy místa, kde má bydliště žalobce, jsou příslušné z titulu vzniku újmy k rozhodnutí o takové žalobě, zejména když uvedená újma nastane přímo na bankovním účtu tohoto žalobce u banky mající sídlo v obvodu těchto soudů.
- 56 Takto určené místo, kde došlo k újmě, odpovídá za takových okolností, jakou jsou okolnosti uvedené v bodě 51 tohoto rozsudku, cíli nařízení č. 44/2001, kterým je posílení právní ochrany osob usazených v Unii tím, že se žalobci umožní snadno určit soud, ke kterému může podat návrh, a žalovanému rozumně předvídat, u kterého soudu může být žalován (v tomto smyslu viz rozsudek Kronhofer, EU:C:2004:364, bod 20), neboť emitent certifikátu, který neplní své zákonné povinnosti týkající se prospektu, musí očekávat – rozhodne-li se oznámit prospekt k tomuto certifikátu v jiných členských státech –, že do tohoto certifikátu budou investovat nedostatečně informované subjekty, které mají bydliště nebo sídlo v těchto členských státech, a že jim bude způsobena újma.
- 57 S ohledem na předchozí úvahy je třeba na třetí otázku odpovědět tak, že čl. 5 bod 3 nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že se použije na žalobu znějící na určení odpovědnosti emitenta certifikátu vyplývající z prospektu k takovému certifikátu a jeho odpovědnosti za porušení dalších informačních povinností, pokud tato odpovědnost nespadá do oblasti smluv nebo nároků ze smluv ve smyslu čl. 5 bodu 1 uvedeného nařízení. Na základě bodu 3 téhož článku 5 jsou soudy místa, kde má žalobce bydliště, příslušné z titulu vzniku újmy k rozhodnutí o takové žalobě, zejména když tvrzená újma nastane přímo na bankovním účtu žalobce u banky mající sídlo v obvodu těchto soudů.

Ke čtvrté otázce

- 58 Podstatou čtvrté otázky předkládajícího soudu je, zda je v rámci přezkumu mezinárodní příslušnosti podle nařízení č. 44/2001 třeba provádět podrobné dokazování v souvislosti se spornými skutečnostmi, které jsou relevantní jak pro otázku příslušnosti, tak pro existenci uplatněného nároku, nebo je naopak třeba při rozhodování o otázce příslušnosti vycházet z toho, že správná jsou pouze tvrzení žalobce v původním řízení.
- 59 Je nesporné, že nařízení č. 44/2001 výslovně neupřesňuje rozsah kontrolních povinností vnitrostátních soudů při přezkumu jejich mezinárodní příslušnosti.
- 60 Je totiž třeba uvést, že ačkoli se jedná o aspekt vnitrostátního procesního práva, který uvedené nařízení nemá za cíl sjednocovat (v tomto smyslu viz rozsudek G, C-292/10, EU:C:2012:142, bod 44), nesmí být použitím příslušných vnitrostátních pravidel ohrožen užitečný účinek nařízení č. 44/2001 (viz rozsudek Shevill a další, C-68/93, EU:C:1995:61, bod 36 a citovaná judikatura).

- 61 Soudní dvůr v tomto ohledu rozhodl, že cíl spočívající v zajištění právní jistoty vyžaduje, aby vnitrostátní soud, jemuž byla věc předložena, mohl snadno rozhodnout o vlastní příslušnosti, aniž by byl povinen zkoumat meritorní stránku věci (viz rozsudek Benincasa, C-269/95, EU:C:1997:337, bod 27). Pokud jde o uplatnění tohoto požadavku v rámci zvláštní příslušnosti, o níž jde ve věci v původním řízení, Soudní dvůr dospěl zaprvé k tomu, že soud, který má rozhodnout spor ze smlouvy, může ověřit, a to i bez návrhu, základní podmínky své příslušnosti z hlediska přesvědčivých a relevantních skutečností předložených dotyčnou stranou, prokazujících existenci či neexistenci smlouvy (rozsudek Effer, 38/81, EU:C:1982:79, bod 7).
- 62 Pokud jde zadruhé konkrétně o čl. 5 bod 3 nařízení č. 44/2001, Soudní dvůr upřesnil, že ve stadiu ověření mezinárodní příslušnosti soud, jemuž byla věc předložena, neposuzuje přípustnost ani opodstatněnost návrhu podle pravidel vnitrostátního práva, ale identifikuje pouze vazbu se státem, v němž má soud sídlo, odůvodňující jeho příslušnost na základě tohoto ustanovení (rozsudek Folien Fischer a Fofitec, C-133/11, EU:C:2012:664, bod 50). Tento soud proto může považovat příslušná tvrzení žalobce týkající se podmínek deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti za prokázána pouze pro účely ověření své příslušnosti podle tohoto ustanovení (rozsudek Hi Hotel HCF, C-387/12, EU:C:2014:215, bod 20).
- 63 Je třeba uvést, že povinnost provést již v tomto stadiu řízení podrobné dokazování v souvislosti s relevantními skutečnostmi týkajícími se jak příslušnosti, tak i věci samé by se mohla dotknout zkoumání věci samé.
- 64 I když tedy platí, že v případě, kdy jsou žalobcova tvrzení zpochybněna žalovaným, není vnitrostátní soud, jemuž byla věc předložena, povinen provádět dokazování ve stadiu určování příslušnosti, je třeba upřesnit, že cíl spočívající v řádném výkonu spravedlnosti, na němž je nařízení č. 44/2001 založeno, i náležitý respekt pro autonomii soudce při výkonu jeho funkce vyžadují, aby soud, jemuž byla věc předložena, měl možnost posoudit svou mezinárodní příslušnost ve světle všech informací, které má k dispozici, včetně případných tvrzení žalovaného.
- 65 S ohledem na výše uvedené je třeba na čtvrtou otázku odpovědět tak, že v rámci přezkumu příslušnosti podle nařízení č. 44/2001 není namíště provádět podrobné dokazování v souvislosti se spornými skutečnostmi, které jsou relevantní jak pro otázku příslušnosti, tak pro existenci uplatněného nároku. Soud, jemuž byla věc předložena, nicméně může svou mezinárodní příslušnost posoudit ve světle všech informací, které má k dispozici, včetně případných tvrzení žalovaného.

K nákladům řízení

- 66 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

- 1) **Článek 15 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být vykládán v tom smyslu, že za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení, se žalobce, který jakožto spotřebitel koupil dluhopis na doručitele od třetí osoby jednající v rámci její profesionální či podnikatelské činnosti, přičemž mezi uvedeným spotřebitelem a emitentem tohoto dluhopisu nebyla uzavřena smlouva – což přísluší ověřit předkládajícímu soudu –, nemůže dovolávat příslušnosti upravené tímto ustanovením pro**

účely žaloby podané proti uvedenému emitentovi, zakládající se na emisních podmínkách dluhopisu, na porušení informačních a kontrolních povinností a na odpovědnosti emitenta vyplývající z prospektu.

- 2) Článek 5 bod 1 písm. a) nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení, se žalobce, který koupil dluhopis na doručitele od třetí osoby, s tím, že emitent tohoto dluhopisu nepřijal svobodně závazek vůči tomuto žalobci – což přísluší ověřit předkládajícímu soudu –, nemůže dovolávat příslušnosti upravené tímto ustanovením pro účely žaloby podané proti uvedenému emitentovi, zakládající se na emisních podmínkách dluhopisu, na porušení informačních a kontrolních povinností a na odpovědnosti emitenta vyplývající z prospektu.
- 3) Článek 5 bod 3 nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že se použije na žalobu znějící na určení odpovědnosti emitenta certifikátu vyplývající z prospektu k takovému certifikátu a jeho odpovědnosti za porušení dalších informačních povinností, pokud tato odpovědnost nespadá do oblasti smluv nebo nároků ze smluv ve smyslu čl. 5 bodu 1 uvedeného nařízení. Na základě bodu 3 téhož článku 5 jsou soudy místa, kde má žalobce bydliště, příslušné z titulu vzniku újmy k rozhodnutí o takové žalobě, zejména když tvrzená újma nastane přímo na bankovním účtu žalobce u banky mající sídlo v obvodu těchto soudů.
- 4) V rámci přezkumu příslušnosti podle nařízení č. 44/2001 není namístě provádět podrobné dokazování v souvislosti se spornými skutečnostmi, které jsou relevantní jak pro otázku příslušnosti, tak pro existenci uplatněného nároku. Soud, jemuž byla věc předložena, nicméně může svou mezinárodní příslušnost posoudit ve světle všech informací, které má k dispozici, včetně případných tvrzení žalovaného.

Podpisy.